

да не бы и той да е отъ ученицитѣ на Галилеанинтѣтъ, отрича са, като са кълнѣше и прокълняваше. Туй станѣ три пѣти; но на третій пѣтъ като чу пѣ-
тельтъ да пѣе, напомня си прѣдричанъето на учи-
тельтъ, излѣзва вѣнъ и плаче горко. (Мат. кѣ. 36—58
и 69—75. Марк. дѣ. 32—54 и 66—72. Лск. кѣ. 39—26
Іоан. ѿн. 1—18. и 24—27.).

§. 59. *Исусъ обевенъ повиненъ за смъртъ търпи
поруганія.*

Слѣдъ като са испита Исусъ отъ Анна и са
плеснѣ отъ одного отъ слугитѣ, защото рече на Ар-
хіерейтъ че ученіето му, като всенародно, то е и на
сичкитѣ явно, завожда са при Кайафа. Тамъ Архіе-
рейтъ и старѣйшинитѣ и сичкото съборище търсѣхъ
свидѣтелство върху му. Слѣдъ много лѣжесвидѣтел-
ства, двамина казватъ, че го чули да дума, че може
да развали рѣкотворенныйтъ храмъ и въ три дни да
възсѣздаде другый нерѣкотворенъ. Слѣдъ туй засви-
дѣтелствуванъе, Архіерейтъ заклеа Исуса да каже,
той ли е Христосъ, а като чу отъ него прѣславното
му исповѣданъе, скѣсва дрѣхитѣ си, ужъ отъ ужасъ
за хулата. За туй сичкитѣ едногласно го обевяватъ
повиненъ за смъртъ, и едни го заплуватъ по лицето,
другы го удрѣтъ, другы покриватъ лицето му, и
като му удрѣхъ плесницы, пытахъ го съ подемивка
да пророкува кой го е ударилъ. (Іоан. ѿн. 19—24. Мат.
кѣ. 59—68. Марк. дѣ. 55—65. Лск. кѣ. 63—68.).

§. 60. *Исусъ битъ прѣдава са на распетіе.*

На другыйа день, въ Петѣкъ сутренъта, пакъ са
свѣтвуватъ Архіерейтъ и старѣйшинитѣ на народѣтъ